

LIEFHEBBEN... EEN OPGAVE

Onlangs mocht ik weer getuige zijn van een jong koppel dat elkaar het ja-woord gaf in het sacrament van het huwelijk. In de voorbereidende gesprekken had het meermaals geklonken: 'Liefde is een werkwoord'. Het mag dan wel een gekende slogan zijn, dat liefde een opgave in zich draagt is meer dan ooit waar. En het jonge koppel wist er over mee te vertellen. Dat liefhebben en liefde niet zo eenvoudig zijn, ze hebben het aan den lijve ondervonden. Maar ze willen er verder aan werken. Liefde blijft een werkwoord om te vervoegen doorheen de goede en kwade dagen van het leven.

Niet zo eenvoudig

Tussen man en vrouw is liefde een opgave en een werkwoord. Maar hoe gebeurt de liefde in zoveel andere relaties en gemeenschappen. We spreken wel veel over de liefde. Toch moeten we bekennen dat het niet zo eenvoudig is, elkaar liefhebben. Onlangs mocht ik iemand ontmoeten die assistent is in een Arkgemeenschap. Een gemeenschap waar mensen met een mentale handicap én assistenten samenleven. Die vrouw vertelde hoe boeiend het is met mensen met een handicap samen te leven en te werken. Maar met de andere assistenten valt samenwerken soms veel moeilijker. Het is vaak veel vermoeiender. En ze zegt: 'Daaraan zie je hoe menselijk we allemaal zijn. We hebben een hele weg af te leggen in de richting van de liefde. Gelukkig is onze leefgemeenschap als een school waar men leert liefhebben.'

De ander veranderen of aanvaarden?

In haar verhaal vertelt zij ook over een jonge man, die stervende was door een overdosis drugs. Zijn laatste woorden staan in haar geheugen gegrift: 'Jullie hebben mij altijd willen veranderen. Jullie hebben mij nooit aanvaard zoals ik was.' Deze woorden vertellen hoe moeilijk het is lief te hebben. Hoe kan je de tijd nemen om te luisteren naar het gewonde levensverhaal van deze jonge man, zonder onmiddellijk te oordelen en hem te veroordelen? Het is een lange weg, een weg van vertrouwen én vriendschap. Natuurlijk wilde zij dat deze jonge man veranderde van levenshouding. Maar veranderen kan maar gebeuren wanneer de gekwetste jongere voelt dat hij er mag zijn, met zijn verhaal. Veranderen kan maar wanneer er vertrouwen is om zijn verhaal te kunnen en te mogen doen, in een sfeer van vriendschap.

Het is de tederheid die telt

Menselijke volwassenheid valt af te lezen aan de tederheid. De tederheid is een houding van het hele lichaam. Tederheid ligt in de ogen, in de handen, in de toon van de stem. Het is erkennen dat de ander mooi is. Tederheid wekt ook de ander tot mooiheid, doorheen ons nabij zijn, ons luisteren en de woorden die we spreken. Juist door de tederheid kunnen we de ander verwelkomen en in verbondenheid met elkaar groeien.

Parochie, school van tederheid

Hoezeer kunnen onze parochies niet leren van deze Arkgemeenschappen. Durven wij als parochie een school te zijn waar we leren lief te hebben? We hebben soms al zolang de touwtjes in handen, dat we moeite hebben met 'de ander' die ons komt vervoegen en 'het nieuwe' dat wil klinken. De ander liefhebben is hem of haar aankijken met de ogen van Jezus. En dan zien hoe kostbaar elke mens is! Groeien op deze weg is onze eigen angsten en zwakheden onder ogen durven zien. En we mogen dat delen met elkaar. Zo mogen we ontdekken wie we ten diepste zijn: mensen die geroepen zijn om vriend van anderen te worden. Hoe mooi zou het zijn mochten we dat leren in de school die onze parochies willen zijn?